

РЕШЕНИЕ

№ 6380

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7080** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс, вр чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 22929 от 23.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 1036459 от 17.07.2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена А. Г. А., против решение № 142143 от 07.07.2020 г., постановено по НАХД № 5480/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ – 19-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на А. Г. А. против Заповед за задържане на лице с рег. № 225зз-504/17.04.2020г., издадена от полицейски орган на длъжност Разузнавач при 01 РУ – СДВР. Със заповедта на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) “задържане за срок до 24 часа“.

С депозираната жалба се навеждат доводи за постановяване на решението на въззивния съд в нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост на изводите. Не били обсъдени възраженията на жалбоподателя, направени пред районния съд. Навеждат се доводи, че заповедта е немотивирана, което било основание за отмяна на издадения административен акт. Моли съда процесното решение да бъде отменено, респективно визираната в заповедта принудителна административна мярка-задържане за срок до 24

часа. Претендира разноски. В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Д., преупълномощен от адв. Т., който поддържа изцяло аргументацията, изложена в касационната жалба. Излага подробни съждения по основателността на същата. Претендира разноски за пред двете инстанции.

Ответникът по касация-Р. С., полицейски орган при 01 РУ –СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., която оспорва жалбата. Изразява подробни възражения в подкрепа на тезата си. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Административен съд София – град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН установи следното:

Спрямо лицето А. Г. А. е издадена Заповед за задържане изведена с рег. 225зз-504/17.04.2020 г. от Р. С.-полицейски служител на длъжност разузнавач от 01 РУ-СДВР, с правно основание чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР, предвид наличие на достатъчно данни за извършено престъпление по чл.354 от НК. От заповедта се установява, че лицето е задържано на 17.04.2020 г. в 15:10 часа и освободено на същата дата в 19:00 часа. Видно от удостоверение рег. №513р-45768/08.06.2020 г. старши инспектор Р. С. със Заповед от 07.10.2019 г. временно е преназначен на длъжност „Началник“ на 05 група „Криминална полиция“ – Изгрев на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 01 РУ-СДВР, която длъжност изпълнява и към момента. Процесната заповед е връчена на задържаното лице. А. е запозната с правата си, видно от приложената декларация /л.25-26/, която по своята същност представлява Приложение №1 към чл.15, ал.2 от Инструкция №8121з-78 от 24.01.2015 г. Същата я е подписала.

Изготвена е докладна записка от ст. инспектор Р. С. по случая, в която описва при какви обстоятелства е задържано лицето, както и че са извършвани действия с това лице за установяване на съпричастност по подозрението за извършено престъпление - след като е извикан екип на КАТ за тестване на А. с техническо средство, което същата е отказала и са съставени съответните документи, след което е транспортирана до ВМА, където тя отново отказва да бъде тествана за употреба на наркотични вещества, а след това са й снети обяснения в 01 РУ-СДВР и е освободена.

Установява се от писмо на СРП, че спрямо А. Г. А. за периода 2020 г. няма образувано ДП в СРП по чл.354а от НК.

За да отхвърли жалбата, въззивният съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административно-производствените правила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата

нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Задържането на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР за срок не по- дълъг от 24 часа, е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН. При налагането ѝ административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. Към момента на задържането чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта посочване на фактическите и на правните основания за задържането. Възприетото от ЗМВР положение изцяло кореспондира на общото правило на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, според което, когато актът се издава в писмена форма трябва да съдържа фактически и правни основания за издаването. Посочването им в заповедта, представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразността му преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в него фактически основания за издаване и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, установява хипотезите на задържане на лица от органите на МВР. Тези хипотези са изброени в седемте точки на ал. 1 на чл. 72 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 72, ал.1, т. 7 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, въвежда основание за задържане, различно от изброените в чл. 72, ал.1, т. 1-6 от закона и предоставя право на полицейските органи да задържат лица в други случаи определени със закон. Нормата е препращаща, поради което, заедно с нея в заповедта следва да се посочат от фактическа и правна страна другите хипотези, при които законът допуска задържането като мярка за административна принуда, за разлика от хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, при която за постановяването на заповед за задържане следва да има данни за извършено престъпление /без разбира се да е необходимо тези данни да имат характера на данни от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК/. Без значение е крайния резултат и от образувано досъдебно производство.

В конкретната заповед за задържане заедно с нормата на чл. 72, ал.1, т. 7 от ЗМВР е посочено и „наличие на достатъчно данни за извършено престъпление по чл.354 НК“. Заповедта е връчена на А.. На задържания са разяснени правата по чл. 72, ал. 2 от ЗМВР, видно от представената и подписана от задържаното лице заповед /л.23/. Спазен и срокът на задържане-лицето е задържано в 15.10 ч. на 17.04.2020г. и е освободено в 19.00ч. на същата дата. Неоснователно е възражението на касатора, че не е дадено описание на фактите и обстоятелствата, при които задържаният е извършил някакво престъпление, за да се стигне до неговото задържане. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/. В случая е посочено, че задържането е във връзка с наличие на достатъчно данни за извършено престъпление по чл.354 от НК. В преписката е налична докладна записка /л.21/ В тази насока, следва да се отбележи, че за по-голяма изрядност, полицейския орган, издал заповедта е следвало да посочи

конкретните факти, послужили като фактическо основание за издаването ѝ, но в случая с оглед доказателствата по преписката, които недвусмислено говорят за такива данни не може да се приеме това за съществено процесуално нарушение, което да е нарушило правото на защита на санкционираното лице. Още повече, че полицейските служители са задържали лицето непосредствено след осъществяването на действия, будещи съмнения за извършване на престъпление, освен това задържаното лице е оказвало яростна съпротива. В случая установената фактическа обстановка очертава достатъчно данни за съпричастност на А. към извършено престъпление, което е основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, като не е необходимо тези данни да са пълни или категорично да уличават А. в извършването на престъпление.

Наложенията принудителна административна мярка не е създавала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, още повече, че видно от заповедта, лицето е било задържано сравнително малко време - 4 часа. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, прилага се независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на оторизираните органи по разследването на извършеното престъпление нямат отношение към нейната законосъобразност. Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременното претендиране от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.144, вр. чл.228 от АПК, чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да му бъдат присъдени направените разноски за сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за защита.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 142143 от 07.07.2020 г., постановено по НАХД № 5480/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 19 състав.

ОСЪЖДА А. Г. А. да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 100,00 лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.